

Müslümanlar ve solcular el ele verince:

İsrail'in Demir Kubbesi nasıl parçalanıyor?

Yunus Emre ERDÖLEN, 9 Ağustos 2025

<https://serbestiyet.com/featured/muslumanlar-ve-solcular-el-ele-verince-israilin-demir-kubbesi-nasil-parcalaniyor-215486/>

İsrail, soykırımın son aşamasına geçti; Gazze'yi işgal ve tehcir kararı aldı. İsrail, Trump'ın verdiği açık çekle her ne kadar kısa vadede amacına ulaşacak gibi dursa da uzun vadede küresel bir savaşı kaybediyor. Gazze'ye 14 bin kilometre uzaklıktaki Sidney'de yüzbinler sokağa çıktı, Almanya silah satışını durdurdu, Fransa Filistin'i tanıma kararı aldı. İsrail'in muhtaç olduğu Batı demir kubbesinin parçalanmasının ardında ise özel bir formül var: Müslümanlarla solcuların işbirliği.

1978 yılında düzenlenen 50. Oscar Ödül Töreni'ne, Amerikalı Yahudi yönetmen Fred Zinnemann'ın *Julia* filmi damga vurmuştu. Zinneman, Amerikalı solcu bir Yahudi gazeteci olan Lillian Hellman'ın anı kitabı *Pentimento*'da Nazilere karşı direnirken katledilen solcu bir Alman kadının hikayesinden esinlenmişti.

En İyi Film/Yönetmen/Kadın Oyuncu gibi 11 dalda aday gösterilen film; En İyi Yardımcı Erkek Oyuncu, En İyi Yardımcı Kadın Oyuncu ve En İyi Uyarlama ödüllerini kazanmış, törenin en çok konuşulan filmi olmuştu. *Julia*'nın Hollywood'a damga vurmasının tek sebebi, başarılı

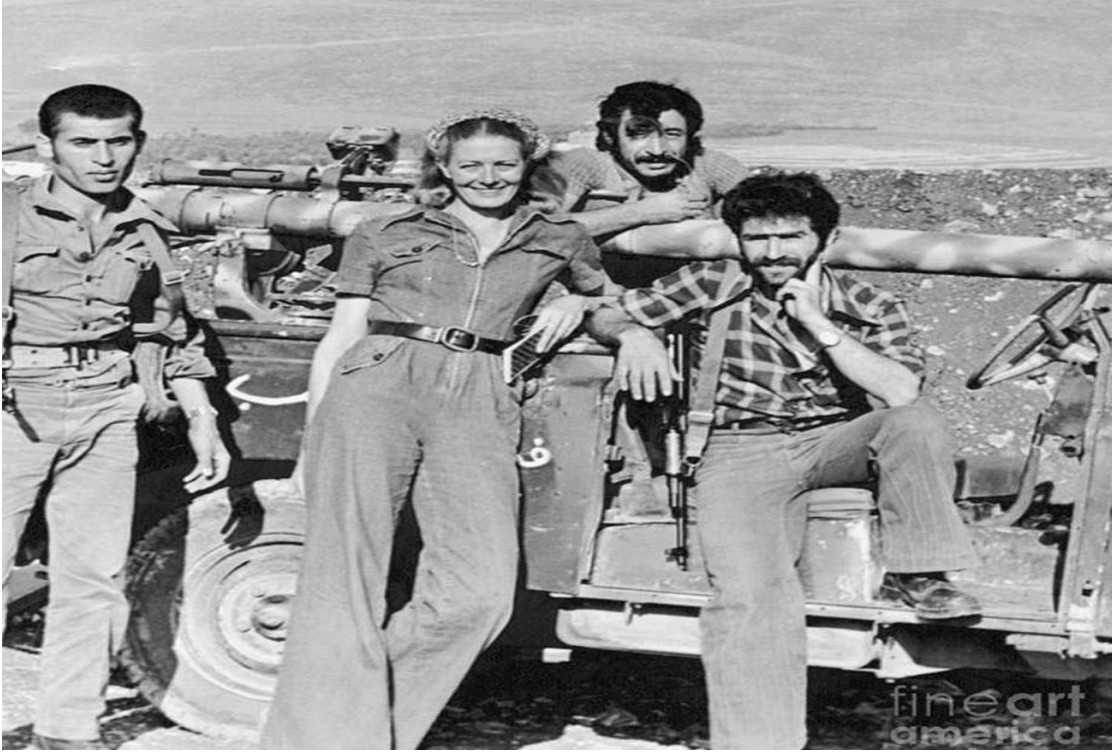
çekim teknikleri veya özgün senaryosu değildi. Zinnemann, Nazilere karşı direnen solcular, kadınlar ve Yahudilere odaklandığı filminin iki kadın başrolünü ABD'nin en ünlü iki solcu kadın oyuncusuna vermişti: Jane Fonda ve Vanessa Redgrave.

Bu iki genç kadın da 68 kuşağının en ünlü Hollywood yıldızlarındandı. Redgrave, İrlandalı ayrılıkçı örgüt IRA'yı desteklediği eylemlere katılırken; Fonda Vietnam'a odaklanmıştı. İki isim de oldukça "tartışmalıydı". Jane Fonda, 1972'de ABD'nin bilerek ve isteyerek nehirlerin taşmasını önleyen set duvarlarını vurduğunu ispatlamak amacıyla Kuzey Vietnam'ı ziyaret etmiş, ABD'nin savaş halinde olduğu bir ülkede Amerikan savaş esirleriyle, Vietnamlı komünist askerlerle bir araya gelmiş, hatta Amerikan uçaklarını vurmak için kullanılan bir uçaksavarın başında gülerek poz vermişti.

Jane Fonda, 1972'de iki haftalık Vietnam ziyaretinde. Fonda, bu fotoğraftan sonra "Hanoi Jane" lakabıyla anıldı. Yıllar sonra Vietnam ve Hanoi ziyaretlerinden pişman olmadığını, fakat Amerikan askerlerini öldürmek için kullanılan bir silahın başında poz vermesinin hata olduğunu belirtcekti.

Vanessa Redgrave ise, *Julia*'nın çekimleri sırasında uzun bir süre bulunduğu Paris'teyken Filistinli bir çiftin evinde kalmış, İsrail'in işlediği katliamları bizzat tanıklarından dinlemiş ve Filistin hakkında okumalara başlamıştı. Redgrave, öğrendiği bu yeni bakış açısını Batı kamuoyuyla paylaşmak için *The Palestinian (Filistinli)* isimli bir belgesel çekmiş, belgesel kapsamında Filistin Kurtuluş Örgütü ve Yaser Arafat ile söyleşiler yapmıştı. Film, özellikle ABD'deki İsrail lobisi tarafından tepkiyle karşılanmış, Redgrave terör propagandası yapmakla suçlanmıştı.

Redgrave, FKÖ militanlarıyla

Julia filmi ile Redgrave'nin Filistin belgeseli aynı sene gösterime girince ise Kahanist aşırı sağcı Yahudilerin kurduğu Yahudi Savunma Ligi hem filmi hem de Redgrave'i hedef almış, genç oyuncuyu her fırsatta protesto etmiş, Hollywood sektörüne Redgrave'i boykot etme çağrısı yapmıştı. Redgrave bazı çevrelerce "Hitler'in sevgilisi", "Arafat'ın metresi" denilerek hedef gösterilmişti. Dananın kuyruğu ise 50. Oscar Töreni'nde kopmuştu. Tören salonunun kapısında Kahanistler Redgrave'nin kuklasını yakıyor ve hakaretler ediyor, destekçileri ise Filistin Kurtuluş Örgütü ve Filistin bayraklarını sallıyor, genç kadını alkışlıyordu.

Daha önce belki bu konu üzerine pek de kafa yormamış Hollywood sektörü, Vanessa Redgrave sayesinde kendilerini İsrail-Filistin meselesinin tam da ortasında bulmuştu. Politikleşen tek şey Hollywood yıldızlarının törene girerken poz verdiği kırmızı halı değildi, siyasi gerilim sahneye de taşmıştı. En İyi Kadın Yardımcı Oyuncu ödülü kazanan Redgrave, gelen tepkilere rağmen arkasında durup kendisine ödül veren Hollywood sektörüne teşekkür etmiş, çok ağır bir şekilde Kahanist İsrail destekçilerini haşlamıştı:

Son birkaç hafta içinde sağlam durduğunuz ve davranışları tüm dünyadaki Yahudilerin itibarına, Yahudilerin faşizme ve baskıya karşı verdiği büyük ve kahramanca mücadele siciline zarar veren küçük bir grup Siyonist haydutun tehditleriyle korkutulmayı reddettiğiniz için gurur duymalısınız."

Redgrave'nin "*Siyonist haydut*" tabiri salonda yuhalanmış, gecenin ilerleyen saatlerinde En İyi Senaryo Ödülü'nü sunmak için kürsüye çıkan senarist Paddy Chayefsky genç kadını kınamıştı: "*Miss Redgrave'nin Oscar alması tarihi bir dönüm noktası değil, siyasi bir manifesto okumasına gerek yoktu, sadece teşekkür etse yeterliydi.*" Akademi yöneticileri de öncesinde Redgrave'i uyarmış, herhangi bir siyasi mesaj vermemesini istemişti. Redgrave uyarıları dinlememiş, bu nedenle tepki çekmiş, bütün tören boyunca iki korumasıyla beraber tek başına oturmuş, neredeyse kimse yanına gelip Oscar sevincini paylaşmamıştı. Vanessa Redgrave bu tepkiler nedeniyle her ne kadar belki birçok potansiyel yeni iş olanağını kaybetse de büyük bir sektör boykotuyla karşılaşmamıştı. Zira kendisinin antisemit değil, fakat Kahanistlerin bir haydut çetesi olduğu kısa bir süre içerisinde kanıtlanmış, Oscar töreninden sadece iki ay sonra Kahanistler *Filistinli* belgeselinin gösterileceği bir Los Angeles sinema salonunda bombalı eylem düzenlemişti. Kahanistler, Redgrave'nin dediği gibi gerçekten katıksız birer hayduttu.

Nitekim günün sonunda Kahanist örgüt Yahudi Savunma Ligi 2001'de FBI tarafından terör örgütü olarak ilan edildi, Vanessa Redgrave ise siyasi aktivizm ve filmleriyle en saygın oyuncularından biri olarak tarihe geçti.

Kahanistler, Redgrave'i protesto ediyor

Zamanında esen rüzgâra karşı dik duran İngiliz oyuncu Vanessa Redgrave bugün 88 yaşında. Ve hala Filistin için sokakta. Belki şimdi üzerinde şık kıyafetler, elinde Oscar ödül heykeli yok; fakat dünyaya adeta “nasıl yaşamalı?” sorusunun cevabını verirmişçesine geçen hafta tekerlekli sandalyesi ve elindeki boş tava ile Gazze soykırımını protesto etmek için Londra'daki protestolara katıldı, İsrail'e karşı tepkisini her zamanki gibi cesurca dile getirdi.

50. Oscar Ödül Töreni'nden beri geçen 47 senede Vanessa Redgrave'nin ne protesto ettiği meseleler ne de Redgrave'nin cesaretinde gıdım değişiklik yok.

Dünya korkunç bir uçurumun eşiğinde.

Redgrave'i tehdit eden eski Kahanistler, şimdi Netanyahu'nun savaş kabinesinde, hatta ABD büyükelçiliği, iç güvenlik bakanlığı gibi kritik görevlerde, İsrail'in iplerini tamamen ele geçirmiş durumda. Yapılan anketlere göre İsrail halkının çoğu bu radikal suçların arkasında, Gazzelilere acıyan İsraililerle dalga geçiliyor, makul insanlar ise çoktan ülkeyi terk etmiş veya sessizce köşelerine çekilmiş.

Netanyahu'nun nasıl mümkün olabileceği meçhul bir şekilde kendisinden bile daha radikal kişilerden oluşan kabinesi ise kadınların ve çocukların hedef alınarak yok edildiği korkunç bir soykırımın ardından, önce açlığı bir silah olarak kullanıp 2 milyon Gazzeliyi kıtlığa mahkum etti, bu hafta ise soykırımın bir sonraki aşaması için Gazze'yi tehcir ve işgal planlarını açıkladı.

Vahşiliğin geldiği noktayı en sahici şekilde özetleyen olay ise bu planın onaylandığı kabine toplantısıydı. Axios'un haberine göre, kabine üyelerinden Ben-Gvir'in bu plana karşı çıkma gerekçesi Gazze işgal edilirken bir yandan insani yardımların verilmeye devam edileceğiydi. Ben-Gvir, Netanyahu'yu "vicdanlı" bulmuştu; ona göre Gazze'ye hiçbir şekilde gıda, insani yardım girmemeliydi.

Yaratıcılığıyla kötülüğün sınırlarını yeniden üreten İsrail'i şimdilik durdurabilecek tek güç ise Trump. Trump ise durdurmak bir yana, kendi seçim vaatlerinin aksine, kendi seçmenlerinin ve vatandaşlarının rızası hilafına İsrail'e sınırsız bir açık çek verdi ve ABD'nin resmi iki devletli çözüm politikasını eşi benzeri görülmemiş bir şekilde rafa kaldırdı.

Fakat Gazze adım adım yok edilirken, diğer bir yandan Gazze'nin küllerinden yeni bir insanlık ittifakı doğdu ve İsrail'in demir kubbesi bu küresel ittifak karşısında telafisi mümkün olmayacak şekilde parçalanmaya başladı.

Sanırım tam da bu nedenle 47 önce Filistin'i desteklediği için Oscar Töreni'nde yapayalnız bırakılan Vanessa Redgrave bugün tekerlekli sandalyesiyle Filistin için çıktığı sokakta yanbaşıyla yüzbinlerce insanı bulabiliyor.

İsrail karşısında Batı'nın tam da ortasında kurulan orta sınıf Müslümanlarla solcuların bu yeni insanlık ittifakı, Sidney'den New York'a sadece yeni bir siyasetin kapılarını açmakla kalmıyor, İsrail'in dokunulmazlık zırhını da deliyor.

Küresel değil, ulusal bir mesele

Uzun bir süredir Filistin için en kalabalık yürüyüşler Ortadoğu veya nüfusunun çoğunluğu Müslüman olan ülkelerde değil; Londra, Paris, New York ve hatta Gazze'ye 14 bin kilometre uzaklıktaki Sidney gibi kentlerde düzenleniyor. Bunun en temel sebebi elbette, İsrail'in işlediği soykırıma Batı elitlerinin, medyasının ve en önemlisi hükümetlerinin sessiz kalması, Rusya'nın uluslararası hukuka aykırı eylemleri karşısında hızlıca kabul ettikleri yaptırımları uygulamaması, hatta İsrail'e yönelik silah desteğine ve satışına devam etmesi.

Bu soykırıma ortak olmak istemeyen sıradan vatandaşların kendi vergileriyle İsrail'e askeri yardım verilmesine karşı çıkmaları, örneğin sıradan bir Amerikalı'nın bir hastanenin acil servisine başvurduğu zaman önce yüzüne fatura çıkarılırken İsrail'e yıllardır kendi ödediği vergilerden oluşan milyar dolarlık yardımların yapılmasına, silahların verilmesine isyan etmesi oldukça olağan.

Fakat Gazze için düzenlenen eylemler, özellikle son bir senedir büyük bir siyasi dönüşümün kapısını aralamış durumda. Her ne kadar 2003'te Irak'ın işgali sırasında da benzer kitlesel eylemler görölse de o günden bu yana Batı'da yaşayan Müslüman nüfus hem artmış hem de eğitim düzeyi yüksek, zengin bir orta sınıfa dönüşmüş durumda.

Yaklaşık bir milyon kişinin katıldığı Irak işgali karşıtı barış protestosu- 2003 Londra

Zohran Mamdani, hem sol duruşuyla hem de Filistin konusunda sahada aktif bir Müslüman Amerikalı olmasıyla sokakta kurulan bu ittifakın en somut örneklerinden biriydi. Kasım 2025'teki genel seçimlerdeki olası zaferi bu nedenle oldukça önemli. Zira tam da bu yüzden eski New York Valisi Andrew Cuomo gibi İsrail yanlısı Demokratlar, Mamdani'nin kazanmaması için Trump'tan yardım isteyip ortak bir bağımsız adayın etrafında birleşmenin telaşında. Batı'nın en büyük metropolü, Müslüman bir sosyalist Filistin aktivistini belediye başkanı yapmak üzere. Hem de son anketlere göre Yahudi New Yorkluların açık ara olumlu desteğiyle.

Sol ve Filistin davasının bu başarılı formülü, Mamdani'nin zaferinden kısa bir süre sonra İngiltere'de de sahaya sürüldü. İşçi Partisi'nin eski lideri Jeremy Corbyn ve İşçi Partili eski vekil Zarah Sultana, geçtiğimiz ay yeni bir sol parti kuracaklarını açıkladı.

Jeremy Corbyn klasik bir sosyalist. Zarah Sultana ise tıpkı Zohran Mamdani gibi sosyalist bir Müslüman göçmen. Hem Corbyn hem Sultana, İşçi Partisi'nden yeterince sol olmayan ekonomik politikalar hem de İsrail'e olan destek nedeniyle uzaklaştı, Corbyn seçim öncesi, Sultana ise seçimden sonra bağımsız vekil oldu.

Jeremy Corbyn ve Zarah Sultana.

Halihazırda 2024'te düzenlenen Birleşik Krallık genel seçimlerinde zaten sandığa Gazze damgasını vurmuştu. Zira %34 oy almasına rağmen kendine özgü seçim sistemi nedeniyle Avamlar Kamarası'nın %63'ünü kazanan İşçi Partisi, önemli kalelerinde sadece Gazze'yi gündeme getiren sosyalist ve Müslüman adaylara karşı seçmen kaybetmişti. Birleşik Krallık'ta dar bölgesel seçim sistemi olduğu için her bir seçim bölgesinin tek milletvekili var ve bu seçim sistemi iki tur değil, tek turlu olduğu için de birinci olan aday %50'yi aşmasa da seçimleri kazanabiliyor. Bu nedenle ikiden fazla güçlü siyasi partinin olduğu İngiltere'de çoğu dar bölgede birinci olan bir parti ülke genelinde yüksek bir oy almasa da mecliste çoğunluğu elde edebiliyor. Bu seçim sisteminde ise bağımsız aday olarak meclise girmek biraz zor. Fakat buna rağmen geçtiğimiz seçimlerde, Corbyn ve dört Müslüman siyasetçi Filistin'in tanınması, İsrail'e silah yardımının kesilmesi gibi sadece Gazze ile ilgili taleplerini dile getirerek seçim sistemini aşmayı ve meclise seçilmeyi başardı.

Şimdi ise seçimlerden sonra İşçi Partisi'nden istifa eden Müslüman vekil Sultana ile sosyalist Corbyn, yeni bir parti kuracaklarını açıkladı. Yeni partinin ismi veya parti programı net değil. Partinin lideri bile henüz kesinleşmedi. Fakat partinin üye sayısı bu muğlaklıkta bile 700 bini aştı. Corbyn partinin en önemli gündemlerinden birinin Gazze olacağını söylüyor. Parti ülke genelindeki dört milyon Müslüman'ın yanı sıra gençlere, solculara da seslenmeyi planlıyor ve tıpkı Zohran Mamdani gibi hem sol ekonomik politikaları hem de İsrail'e yönelik tepkiyi sistematik bir şekilde birleştirmeyi amaçlıyor.

Aşırı sağcı Reform Partisi'nin Muhafazakarların oyunu böldüğü bir seçimde bu yeni sol parti İşçi Partisi'nin oylarını bölerek, Liberal Demokratlar, bazı yerlerde Yeşiller ve İskoçya, Galler,

Kuzey İrlanda’da yerel partiler ile birlikte seçim sonuçlarını muğlak, meclis çoğunluğunu ise koalisyona muhtaç hale getirebilir.

Fransa ve hatta Almanya’da da farksız değil. Fransa’da Corbyn gibi eski kuşak bir sosyalist olan Jean-Luc Mélenchon partisini hem gençlik hem de Filistin aşısıyla yeniledi. Ülkenin yaklaşık %10-15’ini oluşturan Müslümanların çoğu bu nedenle sadık bir *La France insoumise* (*Boyun Eğmeyen Fransa*) seçmeni. Hatta bu seçmen davranışı nedeniyle aşırı sağcılar, Mélenchon ve ekibine Türkiye’deki “liboş” yaftalamasına benzer bir tınısı olan “*islamo-gauchisme*” (*İslamcı solcu*) etiketini yakıştırıyor.

Mélenchon ve Rima Hassan.

Mélenchon’un partisinde yükselen Filistin asıllı Rima Hassan gibi genç Müslüman solcu siyasetçiler, bu partinin açtığı söylem ve aksiyon alanında hareket ediyor; Gazze’ye ablukayı delmek için gıda yardımı taşıyan yardım gemilerine binerek İsrail’e meydan okuyor.

Almanya’da BSW ve Die Linke gibi sol partiler İsrail’e yönelik sert yaptırımları savunuyor, seçimlerde özellikle gençler arasında bu politikaların etkisiyle oylarını yükseltiyor; İtalya’da ise Beş Yıldız Hareketi gibi partiler Filistin için ses getiren eylemler yapıyor, Filistin bayrağı renkleriyle mecliste milyonların etkileşim verdiği bir protesto düzenliyor.

Bu küresel siyasi dönüşüm ve sandık baskısı nedeniyle; en başından beri tarihin doğru noktasında duran İspanya, Slovenya, İrlanda ve Norveç gibi Avrupa ülkelerinin yanına Filistin'i tanıyan veya tanıyacağını söyleyen Fransa, Birleşik Krallık ve Kanada eklendi, tam da bu nedenle Almanya gibi İsrail'i koşulsuz destekleyen bir ülke bile bu hafta Gazze'de kullanılması olası silahların İsrail'e satışını durdurdu.

İsrail ile ticari ve siyasi bağları kuvvetli olan Yunanistan'da başkent Atina'nın sosyal demokrat belediye başkanı Haris Doukas, şehrin duvarlarındaki İsrail karşıtı grafitilere antisemit ilan eden ve silinmesini isteyen İsrail Büyükelçisi'ni "çocukları öldürenlerden demokrasi dersi almayız" diyerek haşladı.

Her ne kadar İsrail uğruna insani değerler, uluslararası hukuk askıya alınsa da; özellikle Müslüman ve sol akımların, ifade özgürlüğü, toplantı ve yürüyüş hakkı ve en önemlisi serbest seçim haklarını kullanarak denklemleri değiştirmesi, kamuoyu gücünü arkalarına alması Batı'nın fabrika ayarlarını bozmuş durumda.

Ve bu tepki sadece Gazze ile sınırlı değil, aynı zamanda çok daha büyük bir resmin bir parçası.

Mesele sadece Gazze mi?

Batı kentlerinin sokaklarında İsrail'i protesto etmek sadece Gazze ile dayanışmak anlamına gelmiyor. Birçok kişi aynı anda, İsrail gibi güçlü lobilerin siyasetçiler ve medya üzerindeki parasal etkisine de tepki gösteriyor. Özellikle ABD'de İsrail lobisi AIPAC gibi kurumlar milyonlarca dolarla siyaseti dizayn etmeye, İsrail'i destekleyen siyasetçileri meclise sokmaya çalışıyor. Bunun karşısında şirketlerin, zenginlerin ve siyasi çıkar gruplarının siyaset ve demokrasi üzerindeki etkisini azaltmak için Filistin davası da yeni bir fırsat sunuyor.

Yine herkes ücretsiz bir sağlık sigortası hakkı yokken Amerikalıların vergisiyle İsrail'in ciddi bir şekilde fonlanması Amerikalıların sosyal devlet talebini de diriltiyor. İsrail'in Amerikalıları kendi vergileriyle istemedikleri ve çoğunlukla karşı oldukları bir soykırıma ortak etmesi, aynı zamanda bir sosyal mesele, ekonomik eşitsizlik sorunu, geniş kitlelerin karar alma süreçlerinden dışlanması doğal bir sonucu.

Halk ile elitler arasındaki bu çelişkiyi aşmak için yine Gazze için sokağa çıkmak güncel ve oldukça meşru bir sebep.

Yine İsrail'in Filistinliler karşısında kurduğu "insan olarak görmeme" gibi özetlenecek soykırım dili, birçok Batılı aktivist için devletin "makbul vatandaş" söylemine de tepki göstermek için bir fırsat. Bu nedenle Batı'daki Filistin eylemlerinde kimlikleri nedeniyle dışlanan geniş kesimleri, eşcinselleri, kadınları, azınlıkları, yerli halkları görmek şaşırtıcı değil. Müslümanlar Batı'da giderek medya, akademi ve siyasette temsilleri artan bir azınlık olarak diğer kimlik ve azınlık gruplarıyla dayanışarak büyüyor, onların da hak taleplerini ve kimlik meselelerini bu geniş cephe içerisinde kabul ediyor.

Ve farklı talep ve tepkilerin büyüttüğü bu hareket, kendi içerisinde çok özgün ve etkin yeni kanaat önderleri çıkarıyor. Batı'da büyüyen, eğitim gören, kendisine benzemeyenlerin hak talepleri ve siyasi mücadeleleriyle dertleri olmayan Müslüman figürler bu cephenin organik sözcülerine dönüşüyor; yıllardır temsil edilmeyen Müslümanları belki normalde gitmedikleri sandıklara taşıırken diğer bir yandan gündelik hayatın ekonomik sorunlarına sol politikalar önererek gençlerden işçi sınıfına farklı kesimlere elini uzatıyor.

Sadece siyaset alanında değil, Bassem Youssef, Mahmud Halil, Ramy Youssef, Bella Hadid, Saint Levant örneklerinde olduğu gibi Filistin konusunda çoğu elitin sustuğu bir dönemde konuşan sanatçılar, akademisyenler, komedyenler bu geniş ve çeşitli halk kitlelerini arkasına alarak farklı bir kamusal alanı da inşa

Filistinli şarkıcı Saint Levant.

arkılarıyla, şakalarıyla, hatta gelirini Filistin'e bağışladıkları makyaj ürünleriyle Müslüman orta sınıf; sadece sokakta değil Instagram'da, Spotify'da, Youtube'da Filistin davasını anaakımlaştırıyor, popülerleştiriyor. Bu nedenle en büyük Filistin eylemleri aslında son aylarda düzenlenen büyük gençlik ve müzik festivallerindeki konser alanları.

Sidney'den New York'a örülen bu büyük insanlık ittifakının şarkıları, komedyenleri, festivalleri, siyasi partileri var; fakat maalesef bu hareketi arkasına alarak İsrail karşısında devletler düzeyinde geniş bir ittifak kurabilecek, Gazze'ye barışı getirebilecek, Filistin devletinin kurulması için diplomatik bir seferberlik başlatabilecek bir küresel güçleri, ülkeleri veya ülkeler birikleri yok.

Zira bu büyük insanlık ittifakının röntgenini çektiği küresel boşluğu ne gören ne de duyan var.

Dünya liderini bekliyor

İsrail, kısa vadede Trump'ın onayıyla istediğini elde edecek ve dini bir radikalizm ile kurguladığı soykırımın ilhak ve tehcir aşamasına geçecek gibi duruyor. İsrail'i durdurabilecek olan tek güç, şimdilik Trump, ama anketlere göre giderek İsrail'e tepki gösteren Cumhuriyetçi taban ve Tucker Carlson benzeri kanaat önderlerine rağmen Trump, kendisine yapılan bağışların karşılığını veriyor ve İsrail lobisine borcunu ödüyor. Fakat İsrail uzun vadede ilk kez Batı'daki meşruiyetini, desteğini bu denli kaybetmiş durumda, her düzenlenen yeni seçimde bir mevzi kaybediyor. İsrail'i desteklemek eskiden bir seçim gündemi bile değilken, şimdi seçim kaybetme sebebi. Yıllar geçtikçe bu durum daha da artacak, çünkü genç seçmenlerde İsrail'e

destek rekor seviyelerde düşük. 50 yaş altı Cumhuriyetçi seçmendeki İsrail'e destek oranı bile giderek düşüyor. İsrail'i açıkça desteklemek oldukça marjinal ve tedirgin edici bir imaj.

Hind Rajab gibi insan hakları dernekleri, İsrail ordusunda görev almış İsraillileri çıktıkları tatillerde ihbar ederek gözaltına alınmalarını, sorgulanmalarını sağlıyor, uluslararası yargı yetkisi mekanizması sayesinde Brezilya ve Belçika'da hükümetlerden bağımsız olarak sivil toplum ve yargı İsrail'in soykırımına ortak olanların tatilini sabah otel kapısına dayanan polislerle bölüyor.

Gelinen noktada artık İsrail'in Filistin davasını bitirmek için sadece Gazze'yi değil; Londra'yı, Paris'i, New York'u da bombalaması gerek.

İsrail'in savaşı Lübnan'a, Suriye'ye, İran'a yayma çabasının sebebi de bu. Uzun vadede arkasını yasladığı ittifak, demir kubbe ve dokunulmazlık zırhı parçalanıyor. Bu nedenle halihazırda Trump gibi biri iktidardayken yapabildiği ne varsa yapmaya çalışıyor, belki uzun sürecek kalıcı varoluş bir savaşına girerek kendisine verilen desteği sürdürmek istiyor.

İsrail'i hırçınlaştıran bu insanlık ittifakının Netanyahu'yu durdurması içinse devletler nezdinde küresel bir ortaklık, Trump'ın önüne sunulanabilecek bir barış planı lazım. Fakat Filistin'i önemsediğini söyleyen tüm bölge ülkeleri Trump ile teker teker masaya oturup kendi meselelerini çözüme kavuşturmanın derdinde. Mısır'ın İsrail ile tarihi bir enerji işbirliği anlaşmasını tam da bugünlerde rahatça onaylaması ise korkunç bir eşik.

İşin daha da kötüsü, İsrail söz konusu olunca hukukun, uluslararası mahkeme kararlarının, demokrasinin ve insan haklarının sancağını yere atan Batı'ya inat, bu sancağı düştüğü yerden kaldırıp sahici bir şekilde bu değerlerin içini boşaltmadan taşıyacak; İsrail karşısında savunduğu kuralları kendi içinde ve dışında uygulayacak orta veya büyük ölçekli bir güç yok.

Bu yüzden Gazze nedeniyle sınıfta kalan filozof Habermas'ı okumak zor; ama Batı'da Filistin'i desteklediği için kovulan akademisyenlerin, öğrencilerin istediklerini söyleyip istediklerini araştırdıkları üniversiteler kürenin diğer yarısında hala yok. The New York Times'in haber diline katlanmak belki zor, ama alternatif ölçekte küresel bir gazete henüz yok. İsrail ile sınıfta kalan Batılı elitlerin, medyanın ve siyasetçilerin en güçlü alternatifleri ise yine Batılı orta sınıf Müslümanlarla solcuların işbirliği ile oluşuyor. Bunun ise küresel ölçekte bir etki doğurması için bu davayı üstlenecek, bu insanlık ittifakının öncüsü olacak bir güç şart.

Filistin ile tarihi, dini, coğrafi bağı kuvvetli olan, Filistin meselesini resmi olarak içselleştirmiş, geniş nüfusuyla benimsemiş ve İsrail karşısında dayandığı ne kadar değer, norm, hukuk kuralı

varsa hepsini eksiksiz ve sahici bir şekilde uygulayan bir lke Batı'nın İsrail uğruna yere fırlattığı sancağı almadıkça Filistin için ağlamaya, Batı'daki gösterileri izlemeye devam edeceğiz.

Neden Gazze hakkındaki en iyi konuşmaların Türkçe, Arapça değil de İngilizce, Fransızca yapıldığı, neden en büyük gösterilerin Londra'da, Sidney'de düzenlendiğı, neden insanlığın en kadim ve ortak değerlerinin sancağının yerde kaldığı üzerine düşünmezsek Gazze için elde kalan tek şey gözyaşlarımız ve belediye salonlarında birbirimize okuduğumuz şiirlerimiz olacak.

Ve biz ekran başında izlerken Gazze yok olacak, belki sıra başkalarına gelecek veya sıra bize belki gelmese de biz bütün bu vahşeti izlerken içten içe öleceğiz, elimiz kolumuz bağlı bir şey yapamadığımız için içten içe çürüyeceğiz.

Geç değil. Sol yumruğu havada 88 yaşındaki Vanessa Redgrave ve yanındaki başörtülü genç kadınların, küçük esmer çocukların bize anlattığı bir şeyler var. Duyan kulaklar, gören gözler için tabii.